

ДЕТСКА РАДОСТЪ

ще стигнемъ небето? Далечно е.

— Ще помолимъ слънчевия лжчъ да ни заведе.

На другата сутринъ славейчето се събуди най-рано отъ всички птички. Бутна Вrabча. Ето и Слънчевиятъ лжчъ се промъкна между клонитѣ.

Славейчето му се помоли:

— Ахъ, миличкѣ, заведи мене и вrabчето горе при дѣда Господа.

— Защо?

— Ще го помолимъ за нѣщо.

— Добре. Вий литнете напредъ, пѣкъ азъ ще ви настигна. Трѣбва да събудя цвѣтата и дървесата.

Славейчето и вrabчето литнаха. Небето бѣше чисто. Чучулигата пѣше високо надъ полето. Тя видѣ дветѣ птички.

Попита ги:

— Кжде нагоре?

— При дѣда Господа.

— Ахъ, милички, помолете го да ме пусне презъ зимата въ топлитѣ страни. Тукъ ще измръзна.

— Добре, чучулиго.

Хвърчеха дветѣ птички, а на небето краятъ не се виждаше.

— Огладнѣхъ,—рече Вrabчо.

— Азъ се уморихъ. Слънчевиятъ лжчъ още го нѣма.

— Ей го! Ей го! Видѣ какъ тича.

— Още малко ако не бѣше дошелъ, щѣхме да паднемъ,—каза славейчето.

Слънчевиятъ лжчъ ги настигна и рече:

— Бързахъ, но гората е голѣма. До като я обходя!...

Птичкитѣ седнаха на слънчевия лжчъ, и той бърже се понесе къмъ небето.

Когато стигнаха горе, бѣше вече пладне. Дѣдо Господъ току що бѣ седналъ да обѣдва. Той остави хлѣба си и рече:

— Починете си, пѣкъ тогава ще ми кажете защо сте дошли.

Ангелчетата назъртаха презъ вратата. Едно извика на вrabчето:

— Вrabчо, Вrabчо, ела да ти покажа голѣми зрънца. Три като клѣвнешъ и ще се нахранишъ. Вrabчо отиде.

Дѣдо Господъ погледна славейчето. То скочи на Божието колѣно.

— Кажи, мойто пиле, защо си дошло?

— Дѣдо Господи, азъ... азъ съмъ най-грозната птичка. Нѣмамъ ни едно шарено перце. Дошло съмъ да те моля да ми дадешъ хубави перца.

Дѣдо Господъ се усмихна. Погали сивата птичка и я цѣлуна по гушката.

— Сега, миличкото, да си